

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové ve věci

žalobce: **I. S.,**
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 2. 2016, č. j. MV-93803-4/SO-2015

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 23. 2. 2016, č. j. MV-93803-4/SO-2015 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Tomáše Císaře.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

azylové a migrační politiky ze dne 29. 4. 2015, č. j. OAM-10797-46/TP-2012, jímž byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podaná dle § 68 téhož zákona.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce podal dne 31. 5. 2012 Ministerstvu vnitra žádost o povolení k trvalému pobytu, kterou správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím zamítl pro nesplnění podmínek uvedených v § 68 zákona o pobytu cizinců. Z Cizineckého informačního systému totiž zjistil, že žalobce pobýval na území ČR v období od 2. 7. 2006 do 30. 8. 2013 na základě platných pobytových oprávnění. Dne 24. 1. 2011 podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Tato žádost byla pravomocně zamítnuta dne 30. 8. 2013. Do uvedeného data pobýval žalobce na území na základě fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dle správního orgánu I. stupně tak nebyla zachována nepřetržitost pobytu žalobce, neboť neměl zákonným způsobem upravený pobyt na území v období od nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, tj. ode dne 30. 8. 2013, do doby podání žádosti o vízum za účelem strpění, tj. do 20. 2. 2014. Tato doba se do období pěti let nepřetržitého pobytu na území ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezapočítává.
3. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítl, že výrok rozhodnutí je nezákonný a nepřezkoumatelný, když odkazuje na nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců, které však obsahuje pět odstavců a nespočet podmínek k udělení trvalého pobytu. Správní orgán je povinen již ve výroku uvést, kterou z podmínek žalobce nesplňuje, případně porušuje. Výrok rozhodnutí však odkazuje na celý § 68 zákona, a tedy tvrdí, že žalobce porušil všechny tyto podmínky, což je v rozporu se skutečným stavem věci. Ani v odůvodnění rozhodnutí nebyla označena jediná žalobcem nesplněná podmínka. Dále žalobce v odvolání namítl, že měl na území ČR nepřetržitý pobyt minimálně od 2. 7. 2006 do 30. 8. 2013, a podmínku § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tak splnil. Správní orgán hledal toliko zástupné důvody pro neudělení trvalého pobytu žalobci, a to s ohledem na již jednou zrušené rozhodnutí o předmětné žádosti. Nezabýval se také přiměřeností rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
4. V rámci vypořádání odvolacích námitek žalovaná v napadeném rozhodnutí odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 11. 2001, sp. zn. 30 Ca 394/1999 a na odbornou literaturu a uvedla, že z rozhodnutí byla zřejmá vůle správního orgánu I. stupně a jeho zamýšlené právní účinky, tedy zamítnutí předmětné žádosti. Ta byla zamítnuta pro nesplnění podmínek § 68 zákona o pobytu cizinců a absence konkrétního odstavce tohoto ustanovení ve výroku prvostupňového rozhodnutí nemůže způsobit jeho neurčitost. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, co bylo důvodem zamítnutí předmětné žádosti s odkazem na § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K námitce týkající se rozhodného okamžiku pro posouzení splnění podmínky pěti let nepřetržitého pobytu na území žalovaná uvedla, že § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba vykládat v první řadě tak, že doba pěti let nepřetržitého pobytu na území musí bezprostředně předcházet podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Cizinec však musí splňovat podmínku nepřetržitosti pobytu také v okamžiku vydání správního rozhodnutí. Takový výklad je v souladu se smyslem § 68 zákona o pobytu cizinců, kdy stanovení podmínky určité doby

pobytu na území vychází z potřeby dosáhnout nezbytného stupně integrace cizince do společnosti. Dané ustanovení předvídá, že v době, kdy je žádáno o trvalý pobyt na území, dosáhl cizinec již určitého stupně integrace do společnosti, přičemž jedním z projevů takové integrace je nepochybně splňování podmínek pro získání pobytového oprávnění. Tak tomu v případě žalobce nebylo, neboť ten pobýval v období od 30. 8. 2013 do 20. 2. 2014 na území ČR bez jakéhokoliv pobytového oprávnění. Předmětné ustanovení je tedy třeba vykládat tak, že cizinec je povinen uvedenou podmínku splňovat jak v době před podáním žádosti, tak i v době vydání rozhodnutí. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 – 79, dle kterého je pro rozhodování správního orgánu rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí.

5. Námitka, že správní orgán I. stupně hledal toliko zástupné důvody pro neudělení trvalého pobytu žalobci, dle žalované směřuje spíše k zamítavému rozhodnutí o žádosti ze dne 29. 4. 2015. Žalovaná odmítla také námitku neposouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce s tím, že zákon o pobytu cizinců explicitně stanoví případy, v nichž je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Nejedná se tedy o generální povinnost a § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí nevyžaduje. Okolnosti případu nenasvědčovaly tomu, že by dopady prvostupňového rozhodnutí mohly znamenat takovýto zásah a žádné takové skutečnosti netvrdil ani žalobce. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015 – 51 a uzavřela, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když předmětnou žádost zamítl poté, co zjistil, že k tomu jsou dány důvody dle § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, aniž by posuzoval přiměřenost zásahu prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
6. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že ve správním řízení byla porušena ustanovení o řízení před správním orgánem, přičemž pochybení jsou takové intenzity, že mohla přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a prvostupňové rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno, zejména ve vztahu k přiměřenosti. Toto pochybení dle žalobce implikovalo také porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Správní orgán I. stupně vycházel při vydání prvostupňového rozhodnutí z nesprávně zjištěného stavu věci a zjištěné skutečnosti vykládal v neprospěch žalobce.
7. Dále žalobce namítl, že pobýval na území ČR v rámci povolení k dlouhodobému pobytu, resp. víza nad 90 dnů od 2. 7. 2006 do 30. 8. 2013, kdy byla pravomocně zamítnuta jeho žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Po uvedenou dobu, tedy více než 7 let, pobýval na území ČR nepřetržitě v souladu s příslušnými ustanoveními zákona. Předmětnou žádost podal dne 31. 5. 2012, tedy v době, kdy prokazatelně splňoval veškeré podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu. O žádosti mělo být rozhodnuto nejpozději do konce roku 2012, kdy žalobce stále pobýval na území ČR na základě platného povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaná předmětné žádosti nevyhověla s odůvodněním, že žalobce nesplnil podmínku pěti let nepřetržitého pobytu na území, neboť do doby oprávněného pobytu nelze započítat dobu od 30. 8. 2013 do 20. 2. 2014. Tato doba však není pro rozhodnutí podstatná, neboť ke dni podání předmětné žádosti žalobce všechny zákonné podmínky splňoval. Žalobce označil za zcela absurdní názor

žalované, že účastník řízení, který v době podání žádosti splňoval podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu, je následně po více než roce, kdy pozbyl předchozí pobytové oprávnění, méně integrován než před rokem. Žalobce to považuje za zvlášť a účelové nakládání s terminologií zákona. Má za to, že správní orgán I. stupně rozhodl v rozporu se svou stávající praxí a vyložil pojem „nepřetržitosti pobytu“ tak, aby předmětné žádosti nemusel vyhovět, čímž postupoval v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu. K otázce, k jakému dni má být posuzováno splnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu, by měl správní orgán ve všech případech přistupovat jednotně. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně č. j. OAM-8371-29/TP-2012, v němž správní orgán vyvrací názor, že je povinen vycházet ze skutkového a právního stavu v době svého rozhodování, a s odkazem na čl. 4 směrnice Rady č. 2003/109/ES dovozuje, že žadatel musí splnit podmínku 5 let (nepřetržitého pobytu na území) zpětně od podání žádosti a nikoliv k datu rozhodnutí. Dle názoru žalobce tak žalovaná v jeho případě rozhodla nejen v rozporu se svou předchozí rozhodovací praxí, ale též v rozporu s výše uvedenou směrnicí.

8. Závěrem žalobce namítl, že správní orgán I. stupně nedbal ani na přiměřenost dopadu prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, který na území ČR žije dlouhou dobu, po celou dobu legálně, a nikdy neměl problémy se zákonem. Tyto okolnosti měly být správním orgánem v rámci řízení o předmětné žádosti adekvátně hodnoceny.
9. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací věci popsanou v rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Ustanovení § 2 odst. 3, 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu dle jejího názoru porušena nebyla; napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. K okamžiku rozhodnému pro posouzení otázky splnění podmínky pěti let nepřetržitého pobytu cizince na území ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zopakovala argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a dodala, že ze zákona o pobytu cizinců ani ze směrnic nelze dovodit, že by správní orgán měl povinnost přihlížet k jakémukoliv období, ve kterém cizinec na území pobýval v minulosti, dávno před podáním své žádosti. K námitce neposouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná rovněž zopakovala argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí.
10. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017 povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.

Podle § 2 odst. 1 správního řádu správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy"). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu.

Podle § 2 odst. 3 správního řádu správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu ve znění účinném do 30. 6. 2017 v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

11. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Žalobce namítá, že žalovaná nesprávně posoudila klíčovou otázku, zda splnil podmínky stanovené v § 68 zákona o pobytu cizinců pro udělení trvalého pobytu. Na rozdíl od žalované je přesvědčen, že zákonem vyžadované podmínky splnil, a za nesprávný považuje názor žalované, že zamítnutím jeho žádosti o dlouhodobý pobyt, k němuž došlo v srpnu roku 2013, byla narušena nepřetržitost doby jeho pobytu na území. Tuto žalobní argumentaci shledal soud opodstatněnou.
13. Mezi stranami není sporu o tom, že žalobce podmínku pětiletého nepřetržitého pobytu na území splňoval ke dni podání předmětné žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Právě (a pouze) toto zjištění přitom bylo rozhodné pro posouzení, zda má správní orgán předmětné žádosti vyhovět. Další skutečnosti, které nastaly v době po podání předmětné žádosti, již byly pro její posouzení irelevantní. Správní orgány obou stupňů tedy postupovaly v rozporu se zákonem, pokud k těmto skutečnostem při rozhodování o žalobcově žádosti přihlížely.
14. K posouzení podmínky 5 let nepřetržitého pobytu na území stanovené v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 234/2016 – 25, v němž „*přisvědčil krajskému soudu v závěru, že žádné ustanovení směrnice 2003/109/ES neupravuje situaci, kdy osoba, která v době podání žádosti splňuje podmínku předchozího nepřetržitého a oprávněného pětiletého pobytu, tuto přestane splňovat v průběhu řízení o žádosti. Na tuto situaci nepamatuje ani zákon o pobytu cizinců. Stěžovatelka pro tento případ aplikovala obecnou zásadu správního řízení, podle které je pro rozhodování správního orgánu rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení. Dle názoru Nejvyššího správního soudu však tuto zásadu na v projednávané věci spornou právní otázku není možné použít. Především ze směrnice 2003/109/ES, jakož i z judikatury Soudního dvora EU a Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že podmínka oprávněného a nepřetržitého pobytu musí být splněna již před podáním žádosti, a to bezprostředně před jejím podáním. V takovém případě je evidentní, že zmíněná obecná zásada správního řízení je pro danou věc nepoužitelná, neboť eventuální splnění této podmínky teprve v průběhu správního řízení je zcela nerozhodné.*“ Následně pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „*právní posouzení sporné otázky stěžovatelkou je v rozporu s cíli a smyslem směrnice 2003/109/ES; ta totiž vyžaduje, aby podmínka předchozího pobytu byla splněna bezprostředně před podáním žádosti. Je-li tomu tak (a v projednávaném případě o jejím splnění v době podání žádosti není sporu) a jsou-li splněny rovněž další hmotněprávní a procesní podmínky, vychází směrnice 2003/109/ES z domněnky integrace cizince. Tomu tak vzniká právní nárok na udělení postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta (povolení k trvalému pobytu).*“
15. Nejvyšší správní soud tedy ve shora citovaném rozsudku jednoznačně dovodil, že splnění podmínky oprávněného nepřetržitého pětiletého pobytu cizince na území České republiky

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

je nutno posuzovat nikoliv podle skutkového a právního stavu ke dni vydání správního rozhodnutí, ale podle skutkového a právního stavu ke dni podání žádosti. Žalovaná tak v nyní projednávané věci pochybila, neboť aprobovala zamítnutí předmětné žádosti na základě skutečnosti, která nastala až po podání žádosti, a proto k ní vůbec nelze přihlížet. Aplikace obecné zásady správního řízení, na kterou žalovaná odkázala a podle níž je pro rozhodování správního orgánu rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, je v tomto případě v rozporu s cíli a smyslem směrnice 2003/109/ES.

16. Lze shrnout, že žalovaná byla povinna posoudit splnění podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. podmínky oprávněného nepřetržitého pětiletého pobytu žalobce na území České republiky, výlučně podle skutkového a právního stavu *ke dni podání předmětné žádosti*. Protože tak neučinila, rozhodla v rozporu se zákonem, čímž zároveň porušila jednu ze základních zásad činnosti správních orgánů, která jí ukládá povinnost postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (§ 2 odst. 1 správního řádu).
17. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl datum vydání rozhodnutí I. stupně č. j. OAM-8371-29/TP-2012, a toto rozhodnutí ani nepřipojil k žalobě jako důkaz, nelze posoudit, zda dané rozhodnutí bylo součástí rozhodovací praxe správního orgánu z doby předcházející vydání rozhodnutí o žalobcově žádosti, nebo zda bylo vydáno až následně. Z tohoto důvodu nemohl soud posoudit oprávněnost námitky vytykající žalované porušení § 2 odst. 4 správního řádu.
18. Žalované je nutno přisvědčit v tom, že správní orgán I. stupně nepochybil, jestliže se v rozhodnutí o předmětné žádosti nezabýval přiměřeností jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Zákon o pobytu cizinců správnímu orgánu neukládá, aby se v řízení, jehož předmětem je žádost cizince o povolení k trvalému pobytu podle § 68 tohoto zákona, zabýval posouzením této otázky. Nebylo proto důvodu, aby odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů obsahovala úvahy o přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce.
19. Neopodstatněná je i námitka žalobce, že správní orgán I. stupně nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Skutkový stav, z něhož při rozhodování správní orgán vyšel, je mezi stranami nesporný; žalobce ostatně v žalobě neoznačil žádné důkazy, s jejichž pomocí by měl být skutkový stav rozhodný pro posouzení jeho žádosti doplňován. Spor mezi stranami se týkal výlučně právního posouzení otázky, k jakému okamžiku má správní orgán posuzovat splnění podmínky oprávněného nepřetržitého pětiletého pobytu cizince na území České republiky. Námitku, ve které vytýká žalovanému nesprávné právní posouzení této otázky, uplatnil žalobce důvodně (viz výše).
20. S přihlédnutím ke shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost zrušit (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
21. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

22. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za tyto úkony činí 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006) a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 11 228 Kč. Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Tomáše Císaře (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 26. dubna 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu